

цілісності. Особливо актуальним стає застосування цього підходу в межах професійної освіти, яка орієнтується на компетентнісний підхід. У сучасних умовах, коли освітні процеси стають дедалі складнішими, організація інтегративного знання набуває особливої значущості для підготовки педагогів професійної освіти.

У контексті формування педагогічної толерантності майбутніх фахівців міждисциплінарна інтеграція є неможливою без активного впровадження інформаційно-комунікаційних технологій. Зокрема, значного значення набуває створення міждисциплінарних мережових навчально-методичних комплексів, які стають основою для якісного навчання. Такі комплекси включають широкий спектр матеріалів:

- робочі програми дисциплін;
- методичні рекомендації для практичних і лабораторних робіт;
- завдання для самостійної роботи студентів;
- тести для перевірки знань і самоконтролю;
- підготовчі питання для іспитів і заліків;
- методичні вказівки щодо виконання курсових робіт;
- бібліографічні списки і рекомендації щодо інтернет-ресурсів;
- електронні лекційні матеріали;
- додаткові матеріали для поглибленого вивчення тем;
- чіткі критерії оцінювання результатів навчання.

Таким чином, інтеграція наукового знання через міждисциплінарний підхід, підкріплений сучасними технологіями, стає необхідною умовою для формування якісної професійної освіти, сприяючи створенню ефективних педагогічних моделей.

Список використаних джерел

1. Дмитренко Т. О. Процеси диференціації й інтеграції наук як умови виникнення педагогіки вищої школи в другій половині ХХ ст. *Вісник Харківської державної академії культури*. 2010. Вип. 31. С. 139–147.
2. Євтух М. Б. Методологічні засади інтеграції вищої освіти України в європейський освітній простір. *Міжнародний науковий вісник, International Scientific Edition*. 2012. Вип. 5 (24). С. 85–94.

Наталія Дуб,

кандидат наук з державного управління,
доцент, декан факультету,
КЗВО ЛОР «Львівська медична академія
імені Андрея Крупинського»

МЕРЕЖЕВІ ФОРМИ ЯК РЕСУРСИ СТВОРЕННЯ ІНКЛЮЗИВНОЇ ОСВІТНЬОГО СЕРЕДОВИЩА В МЕДИЧНИХ ЗВО

Сучасний етап розвитку інклюзивного процесу в освіті значною мірою залежить від недосконалості інклюзивного середовища. За даними Міністерства освіти України, станом на 2021 рік в умовах масових закладів освіти

навчаються 54% дітей з обмеженими можливостями здоров'я, однак значно менший відсоток закладів освіти, зокрема й медичних ЗВО, готові забезпечити доступність освіти для дітей із інвалідністю [2, с. 110]. Тому ще варто говорити про імітаційний характер інклюзивного процесу та явища формальної інклюзії, коли студента (учня) з інвалідністю приймають у заклад освіти, особливих умов щодо їхньої освіти не створюють.

Сучасна організація системи освіти орієнтована на її справжню відкритість, формування її мережевої взаємодії з іншими системами, інститутами та організаціями. Організація мережевої взаємодії передбачає використання ресурсів кількох освітніх та інших організацій, які забезпечують можливість студентам освоювати освітні програми різного рівня та спрямованості. Мережева форма реалізації освітніх програм забезпечує можливість освоєння студентами освітньої програми та (або) окремих курсів, дисциплін (модулів), практики, інших компонентів, передбачених освітніми програмами (зокрема різних видів, рівнів та (або) спрямованості), з використанням ресурсів кількох організацій, які здійснюють освітню діяльність, а також за необхідності з використанням ресурсів інших організацій.

Мета мережевої взаємодії – забезпечення якісної освіти шляхом формування мережевої моделі навчання.

Завдання, які вирішуються в умовах мережевої взаємодії:

Методичні завдання:

- розширення спектру освітніх послуг з метою реалізації індивідуальних освітніх запитів студентів з урахуванням їхніх психофізичних особливостей;
- розробка психолого-педагогічним консилиумом адаптованої освітньої програми для студентів з інвалідністю та програми її реалізації за допомогою ресурсів освітньої мережі [5, с. 54];
- розробка психолого-педагогічним консилиумом та психологічною службою медичного ЗВО методів максимально ефективного функціонування студентів та викладачів у межах освітнього простору мережі;
- освоєння викладачами та фахівцями способів та прийомів пошуку і використання в освітньому процесі освітніх ресурсів та технологій;
- впровадження в освітню практику нових форм педагогічної та навчальної діяльності студентів з інвалідністю щодо формування комплексу академічних та життєвих навичок та компетентностей, необхідних для успішного функціонування у сучасному інформаційному суспільстві;
- використання в педагогічній практиці критеріальної системи оцінювання навчальних досягнень студентів з метою уніфікації підходів до оцінювання в медичних ЗВО мережі [1, с. 91];
- освоєння викладачами методів комплексного оцінювання студентів, що враховує результати освітньої діяльності у різних формах навчання.

Організаційні завдання:

- освоєння механізму побудови освітніх мереж та вибору моделі, адекватної освітнім потребам та ресурсному забезпеченню медичних ЗВО, що входять до мережної взаємодії;

- реалізація нових підходів до організаційної побудови освітнього процесу в медичних ЗВО в мережі;
- формування системи моніторингу роботи освітніх мереж;
- розробка комплексу показників педагогічної ефективності роботи освітніх мереж медичних ЗВО;
- створення пакету нормативно-правових документів, що забезпечують використання освітніх технологій в освітньому процесі у реалізації адаптованої освітньої програми в умовах мережевої взаємодії медичних ЗВО та спрямованих на повноцінне задоволення потреб студентів.

Фінансово-економічні завдання:

- визначення механізмів фінансування реалізації освітньої програми організаціями, що беруть участь в мережевій взаємодії;
- проведення порівняльного економічного аналізу ефективності використання ресурсів (освітніх, кадрових, організаційних, матеріально-технічних) за умов функціонування освітніх мереж [3, с. 177].

Таким чином, необхідними умовами організації мережевої взаємодії медичних ЗВО в забезпеченні інклюзивності освітнього середовища є наявність нормативно-правової бази регулювання правовідносин учасників мережі; договірні форми правовідносин між учасниками мережі; наявність у мережі різних установ та організацій, що надають студентам реальну можливість вибору; можливість здійснення переміщень студентів та (або) викладачів та фахівців установ, що беруть участь в мережі; можливість організації заліку результатів за навчальними курсами та освітніми програмами.

Список використаних джерел

1. Гришко О. Супровід навчання студентів з особливими освітніми проблемами у вищому навчальному закладі. *Витоки педагогічної майстерності*. 2017. Вип. 19. С. 90–95.
2. Дрималовська Х. Особливості міжнародного та вітчизняного досвіду щодо розвитку інклюзії в закладах вищої освіти. *Бізнес Інформ*. 2019. Вип. 7. С. 108–114.
3. Ткачук В. В., Єчкало Ю. В. Освітній портал для студентів з особливими освітніми потребами. *Інформаційно-комунікаційні технології в освіті*. 2018. Вип. XVI. С. 175–181.
4. Чупіна К. О. Порівняльний аналіз становлення інклюзивної вищої освіти в Україні та за кордоном. *Актуальні питання корекційної освіти (педагогічні науки)*. 2020. Вип. 16 (1). С. 266–277.
5. McNicholl A., Desmond D., Gallagher P. Assistive Technologies, Educational Engagement and Psychosocial Outcomes among Students with Disabilities in Higher Education. *Disabil Rehabil Assist Technol*. 2020. № 18. P. 50–58.